

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 159.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366011200/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Leiet i Alkoven; hun foldede sine Hænder over sit Bryst – drog et let Suk og udlændede det sidste Livspust med et stille Smil.

I samme Øieblik aabnede Thora sine store sorte Øine og betragtede hende. Hun havde ligget i en halv bevidst Dvale og hørt hvert Ord, hendes Gudmoder hviskede. Hun havde fornømt med en indre Sands Flaandspaalæggesen over sit Ansigt og Bryst; hun havde følt den kjære Gudmoders Afskedslys paa sin Pande og det sagte lille Tryk af hendes Haand, medens hun fornemte den Sittren i de tre helbredede Fingre og klart var sig bevidst, at de bleve velsignede. Nu kunde hun først røre sine Lemmer; hun reiste sig stille og saae paa den Bortslumredes Ansigt, som nu en Solstraale fra Vinduet ligesom omgav med en Glorie, medens det sidste Spor af Aandens Flugt svævede hen over det og gav det et saligt Udtryk af Fred og himmelsk Glæde.

«Gud glæde evig din Sjæl, fromme Gudmoder!» – hviskede Thora og knælede ved hendes Læie, medens milde Vemodstaarer randede ned over hendes rødbrune Kinder.

Hun laa endnu i denne Stilling ved den Dødes Læie, da hun bemærkede en Lyd af hviskende Stemmer omkring sig. Det var hendes Forældre, der sagte vare traadte ind tilligemed Lægen og en fremmed ung Mand, der mest af Alle syntes greben af den stille, holdelige skønne Gruppe ved Alkoven. – Det var Fætter Jørgen, der som en duelig Kunstner var kommen hjem fra sin Udenlandsreise og forgjæves havde søgt Thora hos Forældrene. Efter hvad han hos dem og Alle havde erfaret om hende, maatte hun være bleven til en sand Engel, der selv var skønnere, end hant herlige Kunstværk, man engang havde lignet hende med. Nu, da han saae hende i denne Stilling og saae hendes Ansigt oplyst af den stigende Pinsetsol – svinlede det for hans Øine, og han syntes at see et Billede fra en højere Verden.

Deres Møde ved den fromme Gudmoders Døds seng var et stille men inderligt Favntag. Da de næste St. Hansaften kjørte til Kilden i Skoven – gik de om Aftenen, som et lykkeligt nygift Ægtepar, til Gudmoderens Skovbolig, for at see hvorledes dens nye Beboerinde, en Søster til den Afdøde, efter Løfte lod Alting staae der i samme Orden og paa samme Sted, som i den gode Gamles Tid. Humlerankerne snoede sig som før om Muren. Roserne og Lillierne duftede atter drønrende i Maaneskinnet. Den gamle hvide Kat laa og snurrede paa Dørtærskelen. Alkoven med det grønne Forhæng stod paa samme